

BLOD

KOLLEGORNA

Scen I-V

Samtal om ritten & ratten

Copyright Annika Boholm, oktober 2018.

Blod.

sid 2.

SCEN 1, INT. TERAPEUTERNAS MOTTAGNINGSRUM - DAG

Fast kamera. Terapeuterna sitter och pratar. Terapeut 1 berättar om en lustig händelse med en patient som slutar med: "Hon är så jävla knäpp". Maria och Magdalena kliver in. T1 & T2 far upp från stolarna.

Magdalena:
(Hälsar på T1)

Maria:
(Hälsar på T1)

Heja! Trevligt!

Magdalena:
(Hälsar på T2)

Maria:
(Hälsar på T2)

Heja. Nice!

Terapeuterna gör sin varsågodasitt-gest.

De sitter tysta. Länge. Till slut tittar Magdalena på Maria som rycker på axlarna och söker stöd hos terapeuterna.

Magdalena:
Men herregud, det var du som ville att vi skulle göra det här.

Maria:
Oturelig, som vanligt. Inget nytt under solen.

Maria torkar en tår från ena ögat. Sedan det andra.

Blod.

sid 3.

SCEN 2, INT. TERAPEUTERNAS MOTTAGNINGSRUM - DAG

Fast kamera.

Magdalena:

Jag vill inte. Vi har nått vägs ände.

Terapeut 2:

(Nickar medömkande)

Maria:

Jag förstår, men jag är inte lika övertygad.

Terapeut 1:

(Ruskar på huvudet)

Magdalena:

Snälla, du kan inte inte inse att

Maria:

(Avbryter)

Du kan väl bara ändra dig och respektera min önskan. PAUS. Det kan väl inte vara så svårt.

Magdalena:

Ingen av oss har nåt att vinna på

Maria:

(Avbryter)

Sen hoppas jag att vi håller en trevlig och proffsig ton till varann...

Magdalena:

Så känner jag och jag känner det väldigt starkt.

Maria:

...vi har ju ändå jobbat ihop ganska många år nu och hjälpt varandra ömsesidigt...

Magdalena:

Ömsesidigt?

Blod.

sid 4.

SCEN 3a, EXT. TERAPEUTERNAS MOTTAGNINGSRUM - DAG

Fast kamera.

Terapeut 2 ser ut genom fönstret. Vinkar till sig
Terapeut 1 utan att vända sig om. T1 sällar sig.

SCEN 3b, INT. TERAPEUTERNAS MOTTAGNINGSRUM - DAG

Fast kamera.

Maria:

Jag kan inte prata om det eftersom
jag inte kommer ihåg hur det var.

Terapeut 1:

Du kan spekulera.

Terapeut 2:

Nu vore -

Maria:

Nu vore det ju bra om jag kunde säga
nåt om vad jag visste så vi kunde
komma vidare men det går inte.

Terapeuterna:

(Lägger huvudet i sin varför-pose)

Maria:

Därför att jag inte kan erinra mig
hur det gick till.

Magdalena:

Gick till?

Maria:

Ja om det var du eller jag som skulle ha
tagit reda på hur det förhöll sig.

Magdalena tror inte sina öron.

Blod.

sid 5.

SCEN 4, INT. TERAPEUTERNAS VÄNTRUM - en spegelsal - NATT

Fast kamera.

Maria och Magdalena knackar på spegeln som om de skickar och tar emot signaler. Knackar ett knack, lyssnar. Knack. Läger örat mot glaset. Knack knack. Spegeln öppnar sig. Plötsligt står Magdalena inne i spegeln. Sedan Maria. Långt där inne. Hand i hand. Terapeuterna ser på dem, armarna utefter kroppen. De tittar och tittar. I händerna dinglar handdockorna. Magdalena och Maria börjar dansa. Obscent. (Pooldance, gör en Uma Thurman - håller på.)

SCEN 5, INT. TERAPEUTERNAS MOTTAGNINGSRUM - DAG

Fast kamera.

Magdalena:

Det var din förbannade skyldighet.

Maria:

Okej, om du ser det som en plikt så ok för mig. Jag vet att vi

Magdalena:

Det är inte fråga om hur jag ser det. Allt annat är lagvidrigt.

Maria:

Det ändrar dock inte mitt ställnings- tagande att jag ser att du borde varit tydligare.

Vid den här punkten är det ett mindre mirakel att Magdalena inte går upp i limningen.

Blod.

sid 6.

Terapeut 1:

Magdalena, vad ska till för att du ska få
förtroende för Maria?

Magdalena:

Det är inte fråga om förtroende.

Terapeut 2:

(Nickar ivrigt)

Terapeut 1:

(Gör sin vad-menar-du-min)

Magdalena:

Jag vill bara kunna vara i samma byggnad.